

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/192/2020
Identifikačné číslo spisu: 8716204955
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8716204955.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ K. Z., bývajúceho v K. XXX, 2/ N. Z., bývajúcej v K. XXX, obaja zastúpení JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 11/6, proti žalovanému B. C., bývajúcemu v K. XXX, zastúpenému JUDr. Zuzanou Kollárovou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná 59, o zaplatenie 472,87 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10C/144/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 20Co/39/2019-196 z 13. februára 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú p o v i n n í zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 10C/144/2016 z 13. augusta 2018 žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia sumy 472,87 eura z titulu náhrady škody s 5,5 % úrokom z omeškania od 16. septembra 2015 do zaplatenia, zamietol; žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav, citoval ustanovenia § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a ustálil, že v spore neboli preukázané základné predpoklady zodpovednosti za škodu žalobcami z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. K protiprávnemu konaniu žalovaného ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, uviedol, že dokazovaním nebolo žalobcami preukázané, že žalovaný konal v rozpore s hmotným právom alebo v rozpore so zmluvným dojednaním. Pre výpočet výšky náhrady škody možno vychádzať len zo skutočnej škody a nie z predpokladaných (zamýšľaných) vyčíslených nákladov škody, ktorá by mohla vzniknúť. Škoda sa v majetkovej sfére žalobcov ako poškodených doposiaľ nijako neprejavila, ani nebola reálne preukázaná, pričom sporná bola aj jej výška, keďže k poškodeniu malo

dôjsť v „časti“ prístupovej cesty, bez uvedenia a presného označenia tohto rozsahu a bez zrealizovania nákladov potrebných na úpravu časti cesty do pôvodného stavu pri overení upotrebitelnosti už zakúpeného materiálu a pri vynaložení finančných prostriedkov na uvedenie veci do pôvodného stavu. Podľa názoru súdu prvej inštancie spornosť hranice pozemkov, zriadenie prístupovej cesty (časti) na tejto hranici svedčí skôr o porušení prevenčnej povinnosti žalobcov podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Vyriešenie sporu o hranicu pozemku by prispelo k tomu, aby nedošlo k akémukoľvek poškodeniu majetku žalobcov žalovaným. Napokon absentovala aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a následkom jeho konania. Keďže žalobcovia nepreukázali protiprávnosť konania žalovaného a vznik škody, existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou už súd následne neskúmal. K zavineniu (škodcu) konštatoval, že nebol splnený ani tento predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, pretože nebola zistená jednoznačná zodpovednosť žalovaného, preto na základe uvedených dôvodov žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom sp. zn. 20Co/39/2019 z 13. februára 2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom konštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že rozhodujúcou otázkou v spore bola otázka hranice medzi susediacimi pozemkami žalobcov a žalovaného, bez vyriešenia ktorej nemožno sa s úspechom domáhať ani náhrady škody. Zdôraznil, že za stavu, ak žalobcovia v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nepreukázali, že pozemok, na ktorej pôvodne uložili zámkovú dlažbu je ich vlastníctvom, potom v konaní o náhradu škody úspešní byť nemohli. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia nepreukázali základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, existenciu škody, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, teda neunesli dôkazné bremeno. Podotkol, že ak by žalobcovia preukázali, že žalovaný odstraňoval zámkovú dlažbu z pozemku žalobcov, bol by naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v otázke protiprávneho konania a v takomto prípade by mohla byť žaloba dôvodná, avšak žalobcovia túto okolnosť nepreukázali. Navyše nepreukázali, že majú vlastnícky vzťah k pozemku, na ktorej bola uložená zámková dlažba. Ak nevlastník (čo sa žalobcom nepodarilo preukázať, že sú vlastníkami sporného pozemku) zasiahne do vlastníckeho práva vlastníka tým, že bez predchádzajúceho súhlasu uloží na jeho pozemok zámkovú dlažbu, žalobca nemôže počítať so súdnou ochranou v prípade jej odstránenia. Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietali, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Nesprávny procesný postup súdu mal spočívať v nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa žalobcov aj napriek skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie obsahuje množstvo použitej literatúry a definície hmotnoprávnych alebo procesných inštitútov, vzhľadom na absenciu logických a myšlienkových úvah odvolacieho súdu sa javí ako kompilát nesúvislého textu, ktorý iba formálne navodzuje dojem splnenia povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Z tohto dôvodu považovali napadnuté rozhodnutie za nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Nesprávny procesný postup mal spočívať aj vo svojvoľnom postupe konajúceho súdu, ktorý nerešpektoval ustanovenia § 151 CSP. Zdôraznili, že v priebehu konania navrhovali vykonať znalecké dokazovanie na preukázanie výšky škody, avšak jeho vykonanie ponechali na posúdenie súdu (s poukazom na princíp hospodárnosti konania podľa § 17 CSP). Boli toho názoru, že ak súd napriek vyššie uvedenému nevykonal žalobcami navrhnuté dokazovanie na preukázanie výšky škody a dospel k záveru, že neunesli dôkazné bremeno, nepochybne došlo k porušeniu ich práva na

spravodlivý proces. Zároveň boli toho názoru, že ak z predložených dôkazov žalobcov nebolo možné určiť výšku škody, ktorá bola konaním žalovaného spôsobená, tak súd mohol v zmysle ustanovenia § 136 Občianskeho súdneho poriadku platného v čase podania žaloby určiť výšku škody aj sám podľa svojej úvahy, s poukazom aj na ustanovenie § 470 ods. 2 CSP. Navrhli zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie je presvedčivé, netrpí vadou nepreskúmateľnosti. Podľa jeho názoru žalobcovia porušili prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka tým, že svojvoľne rozšírili prístupovú cestu, čím spochybnili priebeh dlhé roky existujúcej a stranami sporu akceptovanej hranice pozemkov. Zdôraznil, že nekonal protiprávne, lebo zo svojho pozemku odstránil zámkovú dlažbu, ktorú následne uložil na pozemok žalobcov bez poškodenia. Súdy preto správne konštatovali, že protiprávnosť žalovaného nebola daná. Dôkazné bremeno na preukázanie existencie škody a jej výšky zaťažovalo žalobcov, pričom majetková škoda v uplatnenej výške nemohla vzniknúť. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov fotografiami a videozáznamov podotkol, že boli vyhotovené a použité bez jeho súhlasu, teda v rozpore s ustanovením § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navrhol dovolanie zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva

táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

15. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolatelia namietali nesprávny procesný postup spočívajúci v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj vo svojvoľnom postupe súdu v súvislosti s hodnotením dôkazov, ako aj ich nevykonaním a porušením ustanovenia § 151 CSP.

16. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, sp. zn. 1 Cdo 6/2014, sp. zn. 3 Cdo 38/2015, sp. zn. 5 Cdo 201/2011, sp. zn. 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

18. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dôvodom zamietnutia žaloby o náhradu škody bolo neunesenie dôkazného bremena dovolateľmi na preukázanie základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka a to porušenie právnej povinnosti a existencie škody.

19. Jednou zo základných procesných povinností sporových strán je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi), ktoré spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom úspechu v spore. Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť, t. j. uviesť tvrdenia z hľadiska

ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí teda, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý v zásade má tvrdiť tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 569 s.).

20. Pokiaľ na základe výsledkov vykonaného dokazovania súdy nižších inštancií dospeli k záveru o nepreukázaní porušenia protiprávneho konania žalovaného a existencie škody, v súlade so zásadou hospodárnosti konania vyplývajúcou z čl. 17 Základných princípov CSP, bolo preto nadbytočné vykonávať ďalšie dôkazy týkajúce sa preukázania príčinnej súvislosti a existenciou zavinenia. Medzi zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu musí okrem preukázania porušenia právnej povinnosti a vzniknutou škodou existovať vzťah príčiny a následku, pričom existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade preukázaná. Nesúhlas dovolateľov s hodnotením dôkazov, resp. nevykonaním dôkazov, ktoré neboli relevantné pre opodstatnenosť uplatneného nároku nemožno považovať za porušenie ich procesných práv. Predmetom sporu nebolo určenie hranice pozemku, ale nárok z titulu zodpovednosti za škodu. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z ustanovenia § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe.

21. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

22. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

23. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

24. K namietanej nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky týkajúca sa nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za

potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

25. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátenú formu odôvodnenia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie. V takom prípade sa môže obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Táto forma spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie.

26. Odôvodnenie uvedené odvolacím súdom v bodoch 19 až 33 napadnutého rozhodnutia, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 3 CSP. Z jeho obsahu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej s prihliadnutím na uplatnené odvolacie námietky. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uväzovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo v danom prípade nie je dané.

27. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle ustanovenia § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

28. Napokon nie je pravdivé ani tvrdenie dovolateľov, že žalovaný nepoprel skutkový stav, preto podľa ich názoru mali súdy vychádzať zo zhodných skutkových tvrdení v zmysle ustanovenia § 151 CSP. Z obsahu spisu je totiž evidentné, že žalovaný už v podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu spochybňoval dôvodnosť uplatneného nároku tým, že poukázal na skutkový stav týkajúci sa ich sporu v súvislosti s hranicou pozemku (v spise na č. l. 19). Zároveň si uplatnil vzájomnú žalobu proti žalobcom, ktorá bola vylúčená na samostatné konanie (v spise na č. l. 71). Z vyjadrenia dovolateľov k uvádzaným skutkovým okolnostiam žalovaným okrem iného teda vyplýva, že sami dovolatelia konštatovali, že žalovaný neuznával existenciu ich pohľadávky a že ju v celom rozsahu popieral (v spise na č. l. 46). Už len na základe týchto skutkových okolností preto nemohli súdy nižších inštancií dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení. Ak strana predloží iné skutkové tvrdenia o uvádzaných skutkových okolnostiach ako protistrana, je toto iné skutkové tvrdenie vždy považované za sporné skutkové tvrdenie. Žalovaný v spore predložil iné skutkové tvrdenia, ktoré boli výsledkom jeho vlastného vnímania a konania, preto nemožno ich považovať za neúčinné. Namietanie formalistického prístupu k rozhodovaniu nemožno považovať za relevantné, znamenajúce porušenie procesných práv dovolateľov.

29. S ohľadom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd uzatvára, že dovolatelia neopodstatnene

námietali porušenie ich procesných práv, v dôsledku ktorého by malo dôjsť postupom súdu k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá prípustnosť, ani dovolania dôvodnosť.

30. Dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP.

31. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.